

ἐρήμῳ ἐκείνῃ δὲ, ὅτε αἴφνης εἶδον ἀνοιγομένην μίαν θύραν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀπηρχαιωμένης αἰθούσης καὶ αἴφνης ἐμφανιζόμενον—ὦ! πόσον μακρὴν ἀπὸ τῶν διαλογισμῶν μου ἦτο τότε ἐκεῖνος!—τὸν σύντροφόν μου Μερτριέ, τὸν τεράστιον ἥρωα τῶν λευβοδρομιῶν καὶ τῶν παλιτυμάτων.

Περίεργος ἀμφιβολία κατέλαβε ταχέως τὴν ψυχὴν μου, ἤσθάνθη ὅτι ἔμελλον ν' ἀνακαλύψω τι μυστήριον.

Ἦτο ἀληθῶς ὁ Μερτριέ! Ἡ φοβερὰ τριχωτὴ χεὶρ του ἐκράτει μικρὰν ἀργυρᾶν καφετιέραν καὶ τὸν περηκολούθει κυνάριον, παρεμποδίζον τὸ βᾶδισμά του.—τὸ γενναῖον καὶ κλασικὸν κυνάριον τῶν τυρλῶν μουσικῶν, τὸ κυνάριον τὸ κουρευμένον εἰς σχῆμα λέοντος, μὲ τὰς ἐκ τριχῶν χειρίδας του εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας καὶ μὲ τὸν μακρὸν λευκὸν του μύστακα, τὸν δμοιάζοντα πρὸς μύστακα στρατηγοῦ τοῦ θεάτρου.

— Μητέρα, εἶπεν ὁ γίγας μὲ φωνὴν θαυμασίως γλυκεῖαν, ὁ καφές σου. Ἀπόψε, πιστεύω, θὰ τὸν εὔρηξ καλόν. Τὸ νερὸν ἦτο θερμότατον καὶ τὸ ἔχυστα σταλαγματιὰν σταλαγματιὰν εἰς τὸν καφέν.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα, σύρουσα ἐπιπόνησ τὴν πολυθρόναν της πρὸς τὸ τραπέζιον, εὐχαριστῶ, παιδί μου. Ὁ μακαρίτης ὁ πατήρ σου ἔλεγεν ὅτι κάνειι δὲν κάνειι καλλίτερον καφέν ἀπὸ ἐμέ... ἦτο τὸσον καλὸς ὁ καυμένος ὁ πατήρ σου... ἀλλὰ τώρα πιστεύω ὅτι σὺ, παιδί μου, μὲ ὑπερέβης... Τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἐν ᾧ ὁ Μερτριέ ἔχυνεν εἰς τὸ κύπελλον τὸν καπνίζοντα καφέν μὲ νεάνιδος ἀδρότητα, τὸ κυνάριον ἐξεχειρόμενον βεβαίως ὑπὸ τῆς ἀνοικτῆς σακχαροθήκης. ἔθηκε τοὺς δύο του ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας του.

— Κάτω, Μεθῶρ! ἐφώνησεν ἐκείνη, μετὰ θυμοῦ πλήρους εὐγενείας. Τί ἄτακτος εἶσαι!... Ἐσύρεις ὅτι ὁ κύριός σου κάτι θὰ σοῦ δώσῃ, μένε λοιπὸν ἤσυχος ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα. Ἀλήθεια, παιδί, τὸ ἔθγαλεις δι' ὄλου ἔξω τὸ καυμένον;

— Βεβαίωτατα, μητέρα μου, ἀπήντησεν ὁ φίλος μου μὲ παιδικὴν σχεδὸν φωνήν. Πρὸ ὀλίγου εἶχον ὑπάγει εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον νὰ πάρω τὸ γάλα σου δι' αὐριον καὶ ἐπῆρα καὶ τὸν Μεθῶρ μαζί μου.

— Δεν ἔχει λοιπὸν ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε;

— Ἀπὸ τίποτε.

Ἦσυχάσασα ὡς πρὸς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα τῆς ὑγεινῆς τοῦ κυναρίου της, ἡ καλὴ γραῖα ἐγεύθη μετὰ ἡδονῆς τὸν καφέν της μεταξὺ τοῦ υἱοῦ της καὶ τοῦ Μεθῶρ, οἵτινες ἀμφότεροι τὴν παρετήρουν μετὰ τρυφερότητος ἀνεκφράστου.

Ἦτο περιττὸν νὰ ἴδω καὶ νὰ ἀκούσω πλειότερα εἶχον ἤδη μαντεύσει τί εἶδους ἤσυχον, ἀγνόν, ἀλλὰ καὶ στενοχωρημένον οἰκογενειακὸν βίον διῆγεν ὁ Μερτριέ, ὁ προσποιοῦμενος τόσα καὶ τόσα παράδοξα καθ' ἑκάστην συμβάντα. Ἀλλ' ἦτο τόσον κωμικὸν τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον ἀπροσδοκῆτως

μοὶ παρέσχεν ἡ τύχη καὶ συγχρόνως τόσον περιπαθῆς, ὥστε ἠθέλησα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς νὰ μείνω ἀκόμη ἐκεῖ καὶ ἡ ἀδικαιρίσια μου αὕτη ἤρκεσε διὰ νὰ μάθω ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Καί, ὁ τύπος ἐκεῖνος τοῦ προστύχου ἀνθρώπου, ὅστις ἐφαίνεται ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τινος μυθιστορήματος τοῦ Πῶλ δὲ Κόκ, ὁ ἀθλητῆς ἐκεῖνος ὁ πανταχοῦ πετῶν τὴν σκούριαν του διὰ καυγᾶν, ἐξετέλει ἀπλῶς καὶ θαυμασίως ἐν τῷ πτωχῷ οἰκίσκῳ τῶν περιχώρων, τὰ ὑψίστα καθήκοντα ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους. Ὁ ἀκαταδάσματος λευβοδρόμος δὲν εἶχε διατρέξει ἄλλον μακρότερον δρόμον παρὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πτωχικοῦ τοῦ οἴκου εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου συνῴδευε τὴν μητέρα του, εἰς τὴν λειτουργίαν ἢ τὸν ἐσπερινόν, κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν. Ὁ καυγῶμενος ὅτι ὑπερέβαλλε τοὺς πάντας εἰς τὸ σφικριστήριον, δὲν ἤξευρε παρὰ τὸ θεῖον νὰ παίξῃ μὲ τὴν γραῖαν μητέρα του. Ὁ φοβερὸς δαμαστής τῶν ἀγριοσκύλων ἦτο ὑπηρετῆς κυναρίου. Ὁ τρόμος, τέλος πάντων, τῶν Παρισίων, οὐδὲν ἄλλο ἦτο εἰμὴ ἀντίτυπον παλαιᾶς Ἀντιγόνης.

Γ'

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἅμα φθάσας εἰς τὸ γραφεῖον, ἠρώτησα τὸν συναδελφόν μου, πῶς εἶχε διέλθει τὸ ἐσπέρας τῆς προτερείας, χωρὶς δὲ δι' ὄλου νὰ διαστάσῃ ἤρχισε νὰ μοὶ αὐτοσχεδιάζῃ ὀλόκληρον ἱστορίαν περὶ διαβολῆτος τινὸς κακούργου, ὃν δῆθεν περὶ τὴν δευτέραν τῆς πρωΐας ὥραν εἶχε συναντήσῃ δὲν ἤξεύρω εἰς ποῖον ἀπόκεντρον μέρος καὶ τὸν ὁποῖον εἶχε ρίψει κάτω ἀναίσθητον μὲ ἓνα μόνον γρόνθον, περᾶσας τὸν ἀντίχειρα διὰ τοῦ δακτυλίου τοῦ κλειδίου του.

Τὸν ἤκουον μειδιῶν σχεδὸν εἰρωνικῶς καὶ ἐσπετόμην ἂν ἔπρεπε φανερὰ νὰ τὸν διαψεύσω· ἀλλὰ συλλογισθεὶς ὅτι πάντοτε εἶναι σεβαστὴ ἡ κροτομένη ἀρετὴ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι γελοῖον τὸ κάλυμμα, τὸν ἐκτύπησα φιλιῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ τῷ εἶπον:

— Μερτριέ, εἶσαι ἀληθὴς ἥρως!

[François Coppée].

Σ * * *

ΕΘΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗΣ

ἐν Λωζάννῃ τῆς Ἑλβετίας.

Ἡ διὰ καρβίνας ἐπὶ σκοπὸν βολὴ εἶνε κοινὴ ἀσκήσις ἐν Ἑλβετίᾳ, καθ' ἅπαντα δὲ τὰ διαμερίσματα αὐτῆς οὐδεὶς πολίτης ὑπάρχει, εἴτε ἀποτελῶν μέρος τῆς Ὀμοσπονδίας, εἴτε μὴ, ὁ ἀγνοῶν τὸν χειρισμὸν πυροβόλου τινὸς ὄπλου. Πρὸς τοῦτοις κατὰ τὰ ὀρεινὰ μέρη, δηλ. ἐν ὄλῃ σχεδὸν τῇ Ἑλβετίᾳ, οἱ πλεῖστοι τῶν νέων εἰσι δεξιότατοι κυνηγοὶ, κυνηγοῦντες κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρέων μὲ τὴν καρβίναν. Συντόμως δ' εἶπεῖν οἰσιδῆτοτε καὶ ἂν ὦιν οἱ λόγοι, ἡ πρὸς τὴν σκοποβολὴν κλίσις ἔγκειται εἰς αὐτὰ τὰ ἤθη τοῦ τόπου, ἡ δὲ κλίσις αὕτη τυγχάνει βεβαίως ἀξία πάσης ἐνθαρρύνσεως.

Ἡ περὶ τὸ σκοπεύειν ἀσκήσις παρέχει εἰς τοὺς

νέους ψυχραιμίαν και διδάσκει αὐτοὺς νὰ βάλλωσιν εὐθέως ἐν μέσῳ τῶν περίξ αὐτῶν ἀντηχοῦντων πυροβολισμῶν. Ἐπιτὸς δὲ τοῦτου ὅπως ἀποθῆ τις ἐπιτηδεῖος σκοπευτής, δέον νὰ ἦ ἐγκρατής, καθ' ὅσον πᾶσα κατάχρησις, εἴτε τῶν σωματικῶν εἴτε τῶν πνευματικῶν δυνάμεων ἐπιφέρει βλάβας και καθίστησιν αὐτὸν ἀνίκανον πρὸς τὸ σκοπεῖν.

Οἱ κάτοικοι και τοῦ ἀφανεστεροῦ τῆς Ἑλβετίας χωρίου, ἀσκοῦνται εἰς τὴν σκοποβολήν, κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ ἔτος. Πᾶσα δὲ ἡ πόλις ἔχει ἐν ἡ πλείονα σκοπευτήρια, και ἐταιρίαν τῶν λεγομένων καραβινοφόρων (Société des Carabiniers). Κατὰ τινὰς τοῦ ἔτους ἐποχᾶς, συνεργούμενοι ἐπὶ τῷ αὐτῷ, τελοῦσιν ἀγῶνας, ἐν οἷς ἀμιλλῶνται τίς θέλει λάβει τὸ γέρας τῆς νίκης. Δὲν ὑπάρχει ἑλβετικὴ πόλις μὴ καυχωμένη εἴτε ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδειοτάτοις σκοπευταῖς αὐτῆς, εἴτε ἐπὶ τοῖς ἱκανωτάτοις ὀπλοποιοῖς τῆς. Ἡ ἐν Λωζάννῃ τελουμένη ἐορτὴ τῆς σκοποβολῆς εἶνε ἐθνικὴ ἐορτὴ δι' ἅπασαν τὴν Ἑλβετίαν, εἰς ἣν πανταχοῦθεν συρρέουσιν. Ἡ ἐορτὴ αὕτη τελεῖται ἀνὰ διετίαν.

Ἐκάστη ἐκ τῶν πρωτευουσῶν πόλεων ἀπολαύει ἐναλλάξ τῆς τιμῆς ταύτης, και καρποῦται τῶν ἐκ τῆς σκοποβολῆς ὠφελιμάτων, καθ' ὅτι ἡ συρρὴ τῶν τε ξένων και ἰθαγενῶν εἶνε διὰ τὸ ἐμπόριον πηγὴ σημαντικῶν ὠφελειῶν. Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη ὕλικὴ ἔποψις λογίζεται μὴδὲν ἀπέναντι τοῦ ἠθικοῦ ἀποτελέσματος τῶν ὀμοσπονδιακῶν σκοπευτηρίων. «Ἐξ ὅλων τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἐορτῶν, λέγει συγγραφεὺς τίς Ἑλβετὸς, οὐδὲμία ὑπάρχει φέρουσα εἰς τοιοῦτον βαθμῶν τὴν ὑσφαγίδα ἑλβετικῆς ἐορτῆς, ὡς ἡ τῆς σκοποβολῆς, οὐδὲμία δὲ ἄλλη διεγείρουσα ἐπὶ τοσοῦτον τὰς ἡμετέρας συμπαιθείας, ἢ δονοῦσα σφοδρότερον ἐν ἡμῖν τὰς ἴνας τοῦ πατριωτισμοῦ. » Ὅπως πεισθῆ τις περὶ τούτου ἀρκεῖ νὰ ἴδῃ τὸ «ἐνδιαφέρον ὅπερ λαμβάνουσι περὶ αὐτῆς οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐγκατεστημένοι συμπολίται ἡμῶν. Οὐ μόνον πέμπουσιν ἡμῖν κατὰ πᾶσαν διετίαν πολύτιμα δῶρα διὰ τὴν ἐορτὴν, ἀλλὰ και κατ' ἔστος, εἰς ἀνάμνησιν τῆς πατρίδος, συναθροίζονται πλησίον τοῦ ταπεινοῦ τῶν «Stand» και ἐορτάζουσι τελοῦντες ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἐορτὴν. Ἑλβετικὴ ἐταιρία τῆς ἐπὶ σκοπὸν βολῆς ἱδρύται νῦν ἐν πάσῃ σπουδαίᾳ ὀπωσοῦν πόλει τῆς Ἀμερικῆς, καθὼς και ἐν ἀπάσαις ταῖς ἀπομακρυσμέναις ἀποικίαις ἡμῶν, ὡς ἐν Rio-Janeiro, Yokohama, ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ και ἐν Νέα-Ἰόρκῃ. Αἱ φιλαρμονικαὶ ἐταιρίαι, τὰ μέλη τῆς «Helvetia» και αἱ οἰκογενεῖαι αὐτῶν λαμβάνουσι μέρος εἰς τὰς ἐορτάς ταύτας, οὕτως ὥστε και ἐπὶ τῶν ἀπωτάτων ἀκτῶν τοῦ Ὀκεανοῦ, ἢ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῶν μεγάλων ποταμῶν, ὁ ξένος δύναται ν' ἀκούσῃ, διασχιζούσας τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος, τὰς φωνὰς τῶν νυῖων ἢ ἀδελφῶν ἡμῶν, ἐπαναλαμβανούσας τοὺς

» γλυκεῖς και ζωηροὺς ἐκείνους φθόγγους τοῦ κατ' ἐξοχὴν πατριωτικοῦ ἔσματος «Rufst du mein Vaterland?» («Μὲ καλεῖς, πατρίς μου;»).

Ὁ θεσμὸς τῆς σκοποβολῆς ἱδρυθεὶς ἐν ἔτει 1824 πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ συγκεντρωθῇ τοὺς Ἑλβετοὺς σκοπευτὰς και νὰ ἀναπτύσῃ ἐν αὐτοῖς σωτήριον ἀμιλλήν, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκτήσῃ πολιτικὴν σπουδαιότητα, ἣν οὐδόλως ἴσως ὑπόπτευον οἱ πρότεροι αὐτῆς ἱδρυταί. «Δὲν εἶνε, ἔλεγεν ἡ Ἐφημερίς τῆς Γενεύης, κατὰ τὸ 1874, μόνον ἡ ἐλπίς τῆς νίκης ἢ τοῦ βραβείου, ἥτις ὠθεῖ τὰ πλήθη ταῦτα εἰς τὴν ὀμοσπονδιακὴν σκοποβολήν. Οἱ στέφανοι συγκριτικῶς εἰσὶ σπάνιοι, και διαφιλονεικοῦνται αὐστηρῶς. Ἀλλ' ὅ,τι μεταβάλλει τὰ ἐθνικὰ τῶν Ἑλβετῶν σκοπευτήρια εἰς αὐτόχροημα δημῶδεις ἐορτάς, εἶνε ὅτι αὐταὶ ἀνταποκρίνονται εἰς αἴσθημά τι βαθέως ἐριζωμένον ἐν τῷ ἑλβετικῷ λαῷ, τοῦτέστι τὸ αἴσθημα τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ ἐνότητος, ἥτις μένει ἄθικτος ἐν μέσῳ τῆς ποικιλίας τῶν γλωσσῶν, τῶν ἠθῶν, τῶν θρησκευτικῶν ἢ πολιτικῶν παραδόσεων, ἐναντίον μάλιστα τῶν ἐσωτερικῶν διαιρέσεων και τῶν στιγμιαίων παραφορῶν, ἀς ἐγείρουσι ζητήματά τινα. Ἐὰν συρρέουσιν οἱ Ἑλβετοὶ εἰς τὴν ὀμοσπονδιακὴν σκοποβολήν, πράττουσι τοῦτο, ὅπως συναντηθῶσιν μὲ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ὀμοσπονδίας, μεθ' ὧν δὲν συμφωνοῦσι πάντοτε, ἀλλὰ και ἐρίζουσιν εἰσέτι, ἅτινα ὅμως δὲν παύουσιν ἀγαπᾶντες, και πρὸς τὰ ὀποῖα μετὰ μακρὰν διαμάχην αἰσθάνονται ἀκράτητον πόθον νὰ πλησιίσωσιν ἴνα τείνωσιν αὐτοὺς ἀδελφικὴν χεῖρα. Ὡστε δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἡ ἑλβετικὴ Ὀμοσπονδία οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρίσταται ἀληθεστερά και πραγματικώτερα ἢ ἐν ταῖς ἐορταῖς ταύταις. Ἐκεῖ ἀληθῶς εὐρίσκειται ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀρχαίου ἑλβετικοῦ συνθήματος :

Εἷς διὰ πάντας και πάντες δι' ἕνα.

Ἐν ἔτει 1836 ἡ πόλις τῆς Λωζάννης ἐώρτασε τὴν ὀμοσπονδιακὴν σκοποβολήν, τὸ δὲ 1876 ἐτέλεσεν αὐτὴν αὕθις. Ἡ θαυμαστὴ τοποθεσία τῆς πόλεως ταύτης, τὸ ὠραῖον πανόραμα ὅπερ ἐκτυλίσσεται ἐκ τῶν ὕψωμάτων αὐτῆς, ἔδιδον εἰς τὴν προκειμένην ἐορτὴν χαρακτηριστὰ μεγαλοπρεπέστατον. Αἱ προετοιμασίαι εἶχον γίνει μετὰ πολλῆς καλαισθησίας, ὁ δὲ πατριωτισμὸς τῶν κατοίκων τοῦ Vaud οὐδὲν παρέλειψε τὸ δυνάμενον νὰ συμπληρώσῃ τὸ γόητρον και τὴν λάμπην τῆς πανηγύρεως. Ἡ ἐπὶ τῆς διευθετήσεως ἐπιτροπὴ προσεκάλει πάντας τοὺς βουλευμένους νὰ συναγαμισθῶσι διὰ τῆς ἐξῆς προκηρῆξεως. «Ἐλθετε, σκοπευταὶ πάντων τῶν ἐθνῶν, ἔλθετε νὰ συμμερισθῆτε τὴν ἀγαλλίασιν και τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ μικροῦ τούτου λαοῦ, εἰς ὃν ἀπένειμεν ἡ Μοῖρα τὴν ἀπόλαυσιν, ἀπὸ ἐξ ἡδῆ αἰῶνων, τοῦ ἀνεκτιμητοῦ τῆς ἐλευθερίας δώρου. Ἐἴθε νὰ ἀποκομίσῃτε ἅπαντες ἐκ τῶν ὠραίων τούτων ἡμερῶν,

»καθ' ἃς ὁ μόνος ανταγωνισμὸς ὑμῶν ἔσται ἡ «περὶ τὴν δεξιότητα τοῦ σκοπεύειν ἀμιλλα, ὁμοῦ μὲ τὰ βραβεῖα, ἅτινα λογιζόμεθα εὐτυχεῖς νὰ προσφέρωμεν ὑμῖν, αἰσθητάτα ἀμοιβαίας ὑπολήψεως καὶ ἀληθοῦς ἀδελφότητος».

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἠθέλησαν νὰ ἐκφύτῳσι τὸ «Stand» (περιβόλον ἀφιερωμένον εἰς τοὺς σκοπευτάς) μετὰ τῶν διὰ τὰ βραβεῖα καὶ τὸ ἐστιατόριον κτιρίων ἐπὶ μιᾷ ἱκανῶς εὐρυχώρου πεδιάδος, δυναμένης νὰ συμπεριλάβῃ τὰ διάφορα οἰκοδομήματα, καὶ τὸ πεδῖον τῆς ἐπὶ σκοπὸν βολῆς. Ἀλλὰ πρὸς πραγματοποιήσασιν τοῦ σχεδίου τούτου, ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῶσι πολὺ τῆς πόλεως, ὥστε ἐδέησε νὰ τὸ ἐγκαταλείψωσιν. Ἐξελέξαντο δὲ πρὸς κατασκευὴν τῶν εἰρημνίων καταστημάτων τὴν ὠραιοτάτην πλατείαν τοῦ «Beaulieu» ἧτις δεσπόζει τῆς πόλεως πρὸς βορρᾶν, καὶ ἐφ' ἧς ἐωρτάσθη καὶ κατὰ τὸ 1836 ἡ πανήγυρις αὕτη. Τὸ ἀνοικτὸν ἔδαφος τῆς Ποντεζίας καὶ τῶν περὶξ μετέβαλον εἰς πεδῖον σκοποβολῆς. Τὰ σκοπευτήρια ἐτοποθετήθησαν ὀλίγον μακρὰν τῆς γραφικωτάτης κοιλάδος τῆς «Louve» ἐφ' ἧς ὑπῆρχεν εὐρυχωρότατον ξύλινον παράπηγμα παρέχον σκέπην εἰς τοὺς πολυκρίθμους σκοπευτάς. Μεταξὺ τοῦ διὰ τὴν σκοποβολὴν προωρισμένου μέρους καὶ τῶν ἄλλων καταστημάτων, ἔθηκαν ἱκανὴν ἀπόστασιν, διὰ δὲ τὴν κυρίως λεγομένην ἐορτὴν ἐχρησιμοποιήσαν τὴν θελκτικὴν πλατείαν τοῦ «Beaulieu» ἐξ ἧς ὁ ὀφθαλμὸς ἀπολαύει μαγευτικῆς θέας. Τὸ ἐστιατόριον ἐσημαίτιζεν εὐρὺ παραλληλόγραμμον μετὰ στοῶν καὶ τετραγωνικῶν πύργων, ἔχον ἐν τῷ μέσῳ μεγαλοπρεπεῖς θύρας. Τὸ ὅλον οἰκοδόμημα ἦτο 410 μέτρων μήκους, 160 πλάτους καὶ 33 ὕψους μέχρι τῆς κορυφῆς, ἠδύνατο δὲ νὰ περιλάβῃ 7—8,000 ἄτομα καθήμενα.

Ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πλατείας τοῦ «Beaulieu» ὑψοῦτο τὸ βῆμα, ἔχον ὄψιν γοθικοῦ μνημείου ἀρχαίου πλήρους βούων καὶ ἀναρβήχων μόνων φωτῶν. Ἡ σημαία τῆς Ὀμοσπονδίας ἐπεσείαζεν αὐτὸ διὰ τῶν πτυχῶν τῆς. Δεξιᾶ αὐτοῦ ἐκυμάτιζεν ἡ τρίχρους σημαία τῆς Γαλλίας, ἀριστερᾶ δὲ ἡ πολυάστερος τῆς Ἀμερικῆς καὶ μετ' αὐτάς εἶποντο αἱ σημαῖαι τῆς Ἀγγλίας, Γερμανίας, Ἰταλίας καὶ Βελγίου.

Ἐπὶ τοῦ προωρισμένου διὰ τὰ βραβεῖα οἰκοδομήματος, ὕπερ ἦν ἀνατολικοῦ ρυθμοῦ, ὑπερέκειτο δίκην φανοῦ ἀργυροῦς θόλος, ἐφ' οὗ ἐκυμάτιζε μεγαλοπρεπῶς μεγάλη σημαία, φέρουσα τὰ ὁμοσπονδικὰ χρώματα. Ἐνδοθεν ἐφαίνοντο στοιχηδὸν ἐπὶ βαθμίδων τὰ βραβεῖα τῆς τιμῆς, ἅτινα ἔμελλον νὰ διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς νικητάς. Εἰς τὴν πρώτην σειρὰν διέκρινε τις ἐν ποτήριον ἐκ καθαροῦ ἀργύρου, προσενεχθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας εἰς τὴν ὁμοσπονδικὴν ἐταιρίαν τῶν καρραβινοφόρων οὐτινος ἡ τιμὴ ἀνήρχετο εἰς 18,000 φράγκων. Ὁ δωρητὴς ἠθέλησεν ἓνα τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον τῆς χρυσοχοικῆς τέχνης κα-

τασκευασθῆ ἐν Vevey τῆς Ἑλβετίας, ὑπὸ τοῦ ἐκ Vaud ἐξόχου χρυσοχοῦ Prosi, τὸ δὲ περιστατικὸν τοῦτο προσεῖλκεν ἔτι μᾶλλον τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ὀμοσπόνδων. Πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο βίβλος, προσενεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ κλήρου τῆς ἐπαρχίας τοῦ Vaud, διὰ τὸ δέσιμον τῆς ὁποίας ἐδαπανήθησαν 2.500 φράγκων.

Ἐκτὸς τούτων πολλὰ ἄλλα ὠρεῖα βιβλία καὶ ἀργυρᾶ σκευῆ, ἀπετέλουν τὸ σύνολον τῶν βραβεῖων, ὧν ἡ ἀξία ἀνήρχετο εἰς 174.000 φράγκων, προστιθεμένων δὲ καὶ τῶν ἀμοιβῶν, τὸ ὅλικόν ποσὸν ἀνεδιβάζετο εἰς 371,160 φράγκα. Ἄπασαι αἱ ἑλβετικαὶ ἐταιρίαι ἐπὶ σκοπὸν βολῆς ἀντιπροσωπεύονται ὑπὸ τῶν ἱκανωτέρων αὐτῶν μελῶν ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως, ἠγουμένων τῶν σημαῖων. Ἀφίκοντο δὲ ὡσαύτως πλείστοι σκοπευταὶ ἐκ Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ἰταλίας, Γερμανίας, Βελγίου καὶ Ἀμερικῆς, ὧν αἱ σημαῖαι ἐκυμάτιζον πλησίον τῆς ὁμοσπονδικῆς.

Ἐκατὸν ἐξήκοντα σκοπευτήρια ἐτοποθετήθησαν εἰς τριακοσίων μέτρων ἀπόστασιν ἐκ τοῦ «Stand» καὶ ἕτερα εἴκοσι εἰς 450 μέτρων. Ἐν ὅλῳ δὲ ὑπῆρχον 180 σκοπευτήρια παρουσιάζοντα κατὰ τὸ κέντρον αὐτῶν μέλαν σημεῖον ἐκ 0", 65, ἢ 0", 90 καὶ περὶ αὐτὰ σειρὰν κυκλικῶν ἢ καρτονίων διαφόρων διαμέτρων.

Ἀριθμὸς τις καρτονίων διατροπηθέντων ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς σκοποβολῆς, δίδει δικαίωμα ἢ ἀνάλογον ἀμοιβήν, αἱ δὲ εὐστοχοὶ βολαὶ δρέπουν βραβεῖα τῆς τιμῆς. Τὰ καλὰ σκοπευτήρια φέρουσιν ὄνοματι: *Patris, Léman, Rodarès, Yverac, Ἰππικοῦ*. Οὐδεὶς δύναται νὰ βίβῃ πλέον τῶν δύο βολῶν εἰς τὸ σκοπευτήριον *Patris* καὶ πλέον τῆς μιᾶς εἰς ἕκαστον τῶν ἄλλων καλῶν σκοπευτηρίων. Τὸ σκοπευτήριον *Ἰππικοῦ* προώριστα ἰδίως διὰ τοὺς δραγόνους καὶ ὀπλίτας τῆς ἐθνοφυλακῆς οἵτινες δὲν δύνανται νὰ πυροβολήσωσιν εἰμὴ διὰ τῶν κεκλινομένων ὄπλων τοῦ ἵππικοῦ.

Εἰς τὰ στρεφόμενα σκοπευτήρια ἢ βολὴ εἶνε προαιρετικὴ. Τὸ δικαίωμα τῆς σκοπεύσεως εἰς τὰ καλὰ σκοπευτήρια ἐπληρώνετο ἄνω τῶν 35 φράγκων. Ὁ σκοπευτὴς ἐλάμβανε συγχρόνως εἰσιτήριο διὰ τὴν ἐορτὴν καὶ τὸ δεῖπνον.

Τὴν Κυριακὴν ἢ σκοποβολὴ ἤρχιζε τὴν 1 μ.μ. τὰς δ' ἄλλας ἡμέρας ἤρχιζε ἀπὸ τῆς 6ης πρωϊνῆς ὥρας, διεκόπτετο ἀπὸ τῆς 12ης—13ης καὶ ἐξηκολούθει μέχρι τῆς 8ης ἑσπερινῆς ὥρας. Βολὴ τηλεβόλου ἐσήμαινε τὰς κεκλινομένας ταῦτας ὥρας.

Τὴν Κυριακὴν τῆς 16ης Ἰουλίου, ἡ συνδιά τῶν σκοπευτῶν παρακολουθομένη ὑπὸ τοῦ σώματος τῶν ἐθελοντῶν καὶ τῆς Σχολῆς τῶν εὐελπίδων τῆς πόλεως, τῶν ἀρχῶν, τῶν Κομιτάτων, τῶν Φιλαρμονικῶν ἐταιριῶν ἐξεκίνησε προπορευομένων τῶν σημαῖων καὶ τῆς μουσικῆς, ἐν μέσῳ δὲ τῆς λάμπωσιν καὶ τοῦ κρότου τῶν τηλεβόλων ἐπορεύετο

βραδέως και ἑλικοσιδῶς ὑπὸ τὰς σημαίας, τὰ ἄνθη και τὰς ἀνευφημίας τοῦ ὄχλου, διὰ τῶν ὀδῶν τῆς ἀρχαίας πόλεως.

Ἄμα ἡ συνοδία αὕτη ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον τῆς τελετῆς ἤτοι τὴν πλατεῖαν τοῦ « Beau-liau », συνθηροίσθησαν ἅπαντες περὶ τὸ οἰκοδόμημα τῶν βραβείων, ἵνα ἀκούσῃσι τὴν προσφώνησιν κληρικοῦ τινος ἀγορεύοντος περὶ Θεοῦ και Πατρίδος. Τὴν μεσημβρίαν λαμπρὸν παρετέθη γεῦμα ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἐνθα ἀντήχον προπόσεις και ἔθνικὰ ἄσματα. Τὴν 1 μ. μ. ἤρξατο ἡ σκοποβολή, εἰς πᾶν δὲ εὐστοχον κτύπημα ἡ μουσικὴ ἐπαινᾶνιζε πρὸς τιμὴν τοῦ νικητοῦ. Οἱ ἀγωνες οὗτοι συνιστάμενοι εἰς ἀδιάκοπον πῦρ, ὑπὸ μόνης τῆς νυκτὸς διακοπτόμενον, ἐξηκολούθησαν ἐπὶ ὀκτῶ συνεχεῖς ἡμέρας. Τοιουτοτρόπως ἐπὶ ὀκταήμερον αἱ προσβεύσεις τῶν σκοπευτῶν ἤρχοντο και ἀπῆρχοντο, ἡ δὲ ἀναχώρησις αὐτῶν, καθὼς και ἡ ἀφιξις ἐχαίρειτζετο διὰ πατριωτικῶν λόγων και ζητωκραυγῶν ὑπὲρ Πατρίδος και Ἐλευθερίας. Τὴν ἐπαύριον ἐκηρύχθη ἡ λῆξις τῆς σκοποβολῆς, τὴν δὲ τρίτην διενεμήθησαν ἐπισήμως εἰς τοὺς νικητὰς τὰ τιμητικὰ βραβεῖα.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Α. Γ. Γ.

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Α'

Ἐν τῇ βορείῳ Εὐβοίᾳ.—Δάση και ποταμὸς.—Ἀγράμπελη.—Τὸ χωρίον.—Οἱ χωρικοί.—Ἡ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν.—Γάμος.—Χορός.—Ἄγιος Γεώργιος.—Ἱερὸν τῆς Προσηγῆς.—Ἀρτεμίδος.—Θησαυροί.—Ἡ πλύντρια τοῦ Διάκου και τοῦ Κωλέττη.

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἀναπνέω τὸν εὐώδη και ῥωστικὸν ἀέρα τῶν εὐβοϊκῶν δασῶν και τῆς θαλάσσης τοῦ Ἀρτεμισίου. Εὐρίσκομαι εἰς Γούβαις, ἐν τῇ βορείῳ Εὐβοίᾳ. Ὁ τόπος ὠνομάσθη βεβαίως οὕτω, διότι σύγκειται ἐκ κοιλάδων ἀρκετοῦ βάθους, τριῶν τὸν ἀριθμὸν, τῶν ὁποίων ἡ μεγαλειτέρα και ὠραιότερα κολποῦται πρὸς τὴν θάλασσαν. Σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ και πρὸς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος ταύτης, ἐπὶ τῆς ῥάχως ὑψηλοῦ λόφου, ἔσταται οἶονεῖ ἐριππος ὀγδοηκοντούτης πύργος, ἐν ᾧ ἡ κατοικία μου, προτεινὼν τὰ τεφρόλευκα στήθη του ὡς ἵνα προασπίξῃ τὸ ὄπισθεν αὐτοῦ και ὀλίγον χαμηλότερα κείμενον μικρὸν χωρίον.

Αἱ περειαὶ τῆς κοιλάδος δμαλῶς ὀρθοῦνται, μετὰ τῶν κορυφῶν πλήρεις ὑψηλῶν και πυκνοτάτων πευκῶν, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὁποίων ἐρποντες σχῆνοι και ἄλλων θάμνων ἀπειρία συμπυκνοῦσιν ἔτι μᾶλλον τῶν βουνῶν τὴν χλοερύτητα και εἰς τὴν ὄλῃν ἀποψιν προσθέτουσιν ἀποχρώσεις, ὅτε μὲν φωτεινάς, ὅτε δὲ σκιερὰς, ἐν τῇ ἀμέτρῳ αὐτῶν ποικιλίᾳ παρασυρούσας τὰ βλέμματα τοῦ ἐν πόλει γεννηθέντος και ἀνατραφέντος θνητοῦ. Ἄλλ' ὡς ἵνα ποικίλλῃ τὴν μονότονον ταύτην ποικιλίαν τοῦ πρασίνου ἐρχεται ὀλίγον κατωτέρω ὀφιοειδῶς κυλιόμενος ἀνὰ τὸ δμαλὸν βάθος τῆς κοιλάδος ὁ

ποταμὸς Βρύσας μὲ τὰς ἀνθισμένας πικροδάφνας του, αἵτινες κόκκινοι, κατακόκκινοι κλίνουσι κύκλω φιλαρέσκως τοὺς κλάδους των ὡς πελωρίας ἐκ ῥόδων ἀνοδοέσμας.

Ὁ ποταμὸς εἶνε ἡλὴ ξηρὸς και ὡς εἶνε ἡ κοίτη του πλήρης λευκοτάτων χαλίκων, ὁμοιάζει μᾶλλον μαγευτικὴν δὸν μετὰ δεινροστοιχίας πρασινοχρῶτων πλατάνων και διπλῆς σειρᾶς πικροδάφνων, ἣν θὰ ἐξήλευεν ἡ ὠραιότερα τῶν πόλεων.... Καὶ οἱ ἀγροὶ πλήρεις σίτου ἐτοιμοὶ πρὸς θερισμὸν, φρίσσοντες εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου ὡς ἐκ τοῦ φόβου τοῦ ἀναμενομένου δροσάνου, κλίνοντες δ' ἀπ' ἐτέρου δουλικῶς τὴν ἐπιμήκη κεφαλὴν, και τεμάχιον ἡρέμου θαλάσσης παρέκει ἀντικατοπτρίζον τὸν οὐρανὸν—μοὶ ἐνθυμίζουσιν ἐν γλυκειᾷ και ἀρμονικῇ ἀναπαραστάσει τὰς ξανθὰς πλεξίδας και τὰ γαλανὰ ὄμματα ὠραίας κόρης τῶν Ἀθηνῶν...

* *

Και τώρα, σιγά-σιγά, θὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τοὺς ἀγροτικούς ἐρωτάς μου, διότι εἶμαι καταδεδικασμένος και ἐν αὐτῇ τῇ ἐρημίᾳ και μετὰ μιᾶς μόλις ἐβδομάδος διατριβῆς νὰ ἐρωτεύωμαι, και νὰ ἐρωτεύωμαι θερμότερα. Ἄλλ' ὅταν σὰς εἰπῶ ὅτι ἡ ἀγάπη μου εἶνε δροσερὰ ὡς ἡ αὐγὴ, λευκὴ ὡς ὁ ἀφρὸς τοῦ κύματος εὐώδης ὡς ἄνθος, ἀπαλὴ, ἀγαθὴ, γλυκεῖα ὡς οὐδὲν, ὅταν σὰς εἰπῶ, ὅτι εἶνε πάντοτε πλησίον μου, ὑπὸ τὰ παράθυρά μου, ὅτι ὅταν κλίνω πρὸς αὐτὴν μὲ φιλεῖ και τὸ φίλημά της εἶνε ὄλον ἄρωμα, ὅτι και ὅταν κοιμῶμαι ἀγρυπνεῖ παρά τὸ προσκέφαλόν μου, ὅτι ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν ὤμων δυσειδοῦς πρίνου ὑπηρετοῦ της, ἵνα φθάσῃ και μένει πλησίον μου, ὅταν σὰς εἰπῶ ὅλα αὐτὰ, δὲν θὰ μὲ συγχωρήσετε; Και ὅταν ἀκόμη σὰς εἰπῶ πῶς τυραννοῦμαι ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας, πῶς ζηλεύω τὰ πτηνὰ, ἅτινα ἐρχονται και τὴν ψάλλουσι, τὰς χρυσαλλίδας, αἵτινες περρυγίζουσι περὶ αὐτὴν, τὸν ἄνεμον, ὅστις προσπαθεῖ νὰ μοῦ τὴν ἀρπάσῃ! δὲν θὰ μὲ συμπαθήσετε; Και ὅταν τέλος σὰς ἐμπιστευθῶ τὸ χαριτωμένον ὄνομά της, ὅταν σὰς εἰπῶ ὅτι ἡ λευκὴ μου ἀγάπη ὀνομάζεται Ἀγράμπελη, δὲν θὰ μὲ φθονήσετε;

* *

Τὸ χωρίον τῶν Γουβῶν ἀποτελεῖται ἐξ εἰκοσιν οἰκογενειῶν, αἵτινες οἰκοῦσιν ἰσάριθμα οἰκήματα εἰς πέντε γραμμὰς ἀκανονίστους ἀνὰ τέσσαρα ἐκτισμένα, οἱ ὅλοι δὲ κάτοικοι αὐτοῦ εἶνε περίπου 150 ἄνθρωποι, 50 βόες, 25 ἵπποι και ὄνοι, 15 κύνες, 10 γαλαῖ, 100 ὄρνιθες, 30 χοῖροι και 500 αἰγοπρόβατα.

Πάντες ἀποζῶσιν ἐκ τῆς γεωργίας, ἡ δὲ κτηνοτροφία εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μόνον ἐπιβοηθητικὴ παρέχουσα αὐτοῖς τὸ ἀναγκαῖον, μαλλίον, βούτυρον, τυρὸν κλπ. Σημειωτέον ὅτι οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς ἔχουσιν ἰδιόκτητον οἱ χωρικοί, ἀλλὰ κάτοικοῦντες ἐν ξένοις οἴκοις, και σπεύροντες ξένον σπόρον και καλλιερῶντες ξένους ἀγροὺς ἀποδίδουσι